

GUNDE ON GARNER

PLAYS BENT FABRIC

Før i tiden – ja, ja for længe siden – sagde vi:” Hvis Aage Stentoft, Sven Gyldmark, Kai Normann Andersen havde levet i og skrevet musik i USA var de lige så berømte – og rige -som Cole Porter og Irving Berlin” – og nu skal vi sige det samme om Bent Fabricius- Bjerre. Også det med 'rige'.

Den elegante musikgangster er på sit 85'de år populær igen, og jazzmusikerne har igen igen opdaget hans melodier, Christina von Bülow, f.eks. og nu har Garner-clonet par excellence, Henrik Gunde, kastet sig ud i en hed kærlighedserklæring til Fabric'ens melodibog. Det er altså sjovt.

Jeg faldt om på et ubevogtet gulv, da jeg hørte nr. 12 *Matador*- af ho-ho latter. Gunde kører hele Rachmaninoff introen af med tutti pedal og begge næver og slår så over i Garner tempo – det er sjovt set og hørt.

Rigtige Garner entusiaster skumler er Gunde: Epigoneri, en skandale, smagløst osv. Men man kan da more sig over den glimrende musikalske spøg, han har udviklet, og tro han holder op, mens den endnu er god, spøgen.

Hvis der er noget sentimentalt i komponistens musik – det er der af og til – må man sige at Gunde får vreden hver en dråbe ud af melodien, f.eks. *Kærlighed – Loving You*, som pludselig lyder som noget franske Legrand kunne ha skreven. Ja, Gundes versioneringer af disse melodier bliver kærligere og hedere end de vist var fra starten. – af og til ligefrem helt oppe i det lille erotiske felt, uhm,.

Det interessante er jo, at man kan nynne med på melodier, man ikke troede man huskede men som nu får lov at swinge mere, end de nogensinde gjorde på filmene med Moritzen, Lil Babs, Daimi

og de andre strutskeerter. Det er overraskende – *Forelsket i København* og så *Norwegian Sunset*, hvor Garner eller er det Gunde pludselig lyder som Jan Johansson, numrene *Stop* og *En enkel Melodi til Dig* får lov at swinge fuldstændig frit indenfor garneringen og de to rytmefolk står så godt som, hvad hed de? Wyatt Ruther og Eugene Hard. Ja, helt i skyggen af Gundes skæve venstre, men alligevel der, hvor det sner, mens pianisten kaster sig rundt i citater bl.a. *This Here*, som altid har mindet mig om *Dansevisen*, nå nej, det var Otto Francker.

Når jeg hører *Jeg spør mig selv hver morgen* tror jeg et øjeblik at det er Fabricius-Bjerre, der har skrevet *Misty* – og når store glade Gunde grynter på de rigtige forkerte steder er det som at være der selv. Og *Duerne Flyver* med Basie-indledning, humor og jovial elegance.

Musikken er indspillet i efteråret så pladen lige kunne nå frem til komponistens 85 års dag 7. december, og det nåede man lige akkurat, og man må tro at gamle knirke må have været endda yderst meget glad for denne hædersgave – tænk at blive spillet så flot og fedt af en pianist, der har den største som forbillede. Komponisten har nok en enkelt indvending om en tonart, der går forkert, men det må han selv om. Det her er *fun*, Jørgen Saabyes cover smiler bredt og – ja? Jo, det er jazzzz med stor fornemmelse.

Henrik Wolsgaard-Iversen
Stunt STUCD 09192. HG (p), Nicolas Kock (b), Steen Holm(d). Kbh. 2009.